

ZONDAG 4 DECEMBER 2022
2^E ZONDAG VAN DE ADVENT
JESAJA 11,1-10 EN MATTEUS 3,1-12

VERKONDIGING

Jesaja is de profeet bij uitstek die het oordeel van God aankondigt. Hij voorspelt het oordeel van een God die het helemaal gehad heeft met zijn volk. De vernietiging en de dreiging die Jesaja in zijn tijd om zich heen zag, wijt hij aan de ontrouw van het volk Israel zelf. Als mensen niet meer leven naar Gods bedoelingen, als God vergeten wordt, zal het ook slecht met hen aflopen. Daarom, zo zegt hij, zal God het volk aan de vernietiging prijsgeven. Een hopeloze rest blijft er over. En daar beginnen de woorden welke we zojuist gelezen hebben. Als bijna het gehele volk van Israel een kopje kleiner is gemaakt, zal de hopeloze rest toch weer de kans krijgen op een nieuwe toekomst vol heil. Een ver geënte loot op de kale stronk zal een nieuw begin inluiden. Typisch Jesaja: eeuwen wanhoop en daarin toch weer de hoop.

Het oordeel van vernietiging herkennen we vandaag ook terug in de evangeliwoorden van Matteus. Johannes de Doper stelt zich de Messias voor die orde op zaken zal stellen en eveneens de bijl aan de stam zal leggen. Niemand is veilig voor de toorn van God, ook niet de gevestigde religieuze orde, zoals de Farizeeën. Johannes wil de zekerheid en het veilig gevoel van alle mensen afbreken en zo hun levenswijze op scherp stellen. Hij dwingt mensen een keuze te maken voor een ander soort leven. Johannes gelooft er heilig in dat een zuivering nodig is om een nieuwe maatschappij te kunnen opbouwen. Daarom klinkt de oproep om zuivering van binnenuit om een nieuwe levensweg in te slaan.

Die Johannes morrelt op deze manier wel aardig aan ons gevoel van zekerheid en veiligheid en dat levert een wat naar gevoel op want wij leven toch in het besef wel veilig en goed te zijn. Nee, horen we Johannes zeggen, er moet een verandering en omkeer plaatsvinden. Zo letterlijk zal God niet meer te werk gaan. Maar wat doen we met de tekenen van de tijd?

We moeten constateren dat in deze onze tijd heel wat prangende vragen gesteld kunnen en moeten worden over onze toekomst. Een leefbare wereld wordt bedreigd: er heeft immers veel vernietiging plaatsgevonden van mensen, dieren en planten. Bossen zijn verdwenen, water is vervuild geraakt. Teveel stikstof bedreigt menselijk leven, tast de natuur aan en bedreigt het leefmilieu. De opwarming van de aarde hangt als een enorme dreiging boven de hoofden van de gehele wereld. Veel mensen zijn onderweg naar een veiliger en beter onderkomen. Er worden waanzinnige oorlogen gevoerd door op macht beluste heersers en dat gaat ten koste van mensenlevens, de wapenindustrie vaart er wel bij en de honger in de wereld breidt zich alleen maar uit.

De vraag wordt ons dan ook – en dat geldt uitgerekend in deze tijd van het jaar – voorgehouden wat onze rol eigenlijk is. Zijn we zelf tekort geschoten? Hebben wij wel voldoende geleefd naar Gods bedoelingen? Zetten wij ons voldoende in voor recht en vrede?

Want het gedrag van mensen doet er toe. We zijn niet alleen maar toeschouwers of slachtoffers van wat er gebeurt in de wereld. We zouden als christenen ons leven moeten afstemmen op de komst van God, niet alleen nu in de advent, maar in heel ons leven. Ondanks dreigend natuurgeweld en scheve verhoudingen durven christenen toch te blijven dromen van een andere wereld in vrede en gerechtigheid. We durven te blijven geloven dat onze lieve aarde toekomst heeft, omdat we vasthouden aan de hoop die in de verhalen van vandaag tot ons komt. “Profetieën zijn niet om weg te vluchten of bij weg te dromen, maar om wakker te worden en goed om je heen te kijken.”. Hoe is het met onze rivieren en onze akkers gesteld? Hoe is het met de lucht en het water gesteld? Wat voor aarde laten wij onze kinderen na?

Johannes de Doper leeft in de stellige verwachting dat nu waar zal worden wat de profeten hebben gezien: “het koninkrijk van God is aangebroken”, zo roept Hij het uit.

Wat ooit – van God uit – waar zal worden, dat zou de richting moeten zijn voor ons leven hier en nu. Deze wereld vernieuwt, God die een weg baant door de duisternis. In de hal van de pastorie heeft medebroeder Rob een lege kribbe geplaatst. Advent is een uitnodiging aan ons allen om letterlijk of

figuurlijk een kribbe neer te zetten tussen alle troep die we in ons hart bewaren en dat alles in de hoop dat veel troep overboord gegooid kan worden en het kind met zijn boodschap echt welkom is in ons midden.

Abt Denis Hendrickx